

Милица Ђорђевић дуго је била једино српско дете у Призрену и једини српски ђак у том граду на југу Косова и Метохије, где је за њу у тек обновљеном Храму Светог Ђорђа пре седам година опремљена једна учионица са само једном клупом и једном столицом, пише Танјуг.

Само због ње из Велике Хоче свакодневно је долазио да је подучава Вуко Даниловић, професор социологије и филозофије.

Већ три године, међутим, школска клупа у Светом Ђорђу је празна. У Призрену, граду који данас ври од живота, има осморо српске деце, али она су мала и не иду у школу, а Милица већ три године, од петог разреда, похађа наставу у осмогодишњој основној школи у Великој Хочи.



Дуго парадигма судбине Срба на КиМ, прича о малој Милици, како су је медији „крстили“, као да пада у заборав, а у ствари се ништа у њеном животу и битно није променило.

Са мајком Евицом живи од понедељка до петка у изнајмљеној кућици у једној од празних улица Велике Хоче у којој живи око 600 Срба, а преко викенда иде кући у Призрен.

Милица воли свој град, али за њу осветљене улице, пуни кафићи, посластичарнице, биоскопи, школе не значе много.

Она је у овом граду од рођења сама. Нису је, као ни друге Србе, желели овде, где данас живи више од 220.000 људи, углавном Албанаца, и само тридесетак Срба.

Сада можда Милица више никоме ни не смета, али њој треба пун живот, а овде га може тражити само у окружењу својих сународника и у оквиру свог језика.

У Великој Хочи смо је лако пронашли, пише Танјуг. Овде се сви знају лично, а и нема много деце. Али да су бројке релативна ствар, потврдила је Милица.

„Овде има више деце. Дошао нам је и нови другар у разред и сада нас је четворо, а у петом и шестом нас је било троје“, говори Милица о свом одељењу седмог разреда и школи у којој укупно има 52 ученика.

Каже и да је „много лепше са децом, него без деце“.

„Пошто нас више има, лепше ми је и на физичком. Некада играмо фудбал, кошарку, некада одбојку“, прича Милица и дели своје искуство о дружењу с дечацима.

